

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS
BARTALITS IMRE.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. VIDÉKEN: MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

BUDAPEST.

BARTALITS IMRE GYORSSAJTÓNYO MÁSA.
1883.

Teljes számú példányokkal még folyvást szolgálhatunk.

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS **BARTALITS IMRE** KIADÓ-TULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI ÁR
postal bérmentes szétküldéssel:
Egész évre 2 frt.
Egyes szám ára **10 kr.**

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL,
hová a lap szellemi részét illető közlemények,
előfizetési pénzek és hirdetések küldendőik:
BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ.

HIRDETÉSEK:
Egész oldal 20 frt.
Fél oldal 10 frt.
Negyed oldal 5 frt.
Kéziratok nem adatnak vissza.

A VISZÁLYKODÓKNAK.

Hintsétek, hintsétek

Magvát közzöttetek

A viszálykodásnak!

Igy fordul majd jobbra

Elhagyatott sorsa

A szegény hazának.

Viszályra, viszályra!

Versenyre kiszállva

Zsidó érdek mellett!

A „jog“ így kívánja; —

És aztán ki bánja,

Ila a hon — elsülyed?

Uzsortát megtörvén

Az uzsortörvény:

Im megvan a gyógyszer!

És az „üdvös“-t, a „jó“-t:

Emanczipációt

Csak védni — ezerszer!

Zászlótok tiporva,

A párt felbomolva,

Széjjel dúlva legyen!

Hanem a zsidókat,

Az az — a váltókat

Nem hagyni sohasem!

A párttól váljatok,

Újat csináljatok

Önkényetek szerint! —

Zsidóknak nevében,

A hon érdekében,

„Jog“-ért leszen e' mind!

S hogy minden legyen meg:

Bécsbe gyakran mennek,

S a „jó“-t gyakran hozzák!

Hogy aztán meglegyen

A „jöléi“ teljesen,

S „nagy“ legyen az ország!

Adjatok jogokat

Többet is azoknak,

Kik lábbal tapossák;

Tiporva, mi igaz

Védjétek ami gaz!

S „boldog“ lesz az ország!

Jaitelesz tanítása az ő Khóbi fiához.

— Juszthe khedves Khóbi fiam, the az én jönjörőségem, fhagom thégedet masth thanítani a „Hiszek edj“.

— Tháti vadj the tholán meschügge, hodj akharsz nekhem thanithani gojim „Hiszek edj“.

— The vadj edj botha, fiam, Khóbi, a „Hiszek edj“, mit thanítani fhogok neked, a thalmud szavai szerinti imádság, imádkhozzál az naphonta, hodj segitshe Jehova a mienk khözös úgy, hallgasch hát s tanold meg.

— Csopha fül vadjok, tháti.

— „Hiszek edj Útvösben, mindenható atyhában, a felebe-
bevények s hulla khiásathási khérvények theremtijében és az ő fhiában, Fonthákban, khi foganthaté a khüzpanti irodától, születeth Útvösthül, khinzaté a „Föggetlenschéghben“, megfheszitteté a „Füsthölöben“, meghala az országházi vithákban és elthemettéthék az ödjvédi khamarában, szálltha alá Eslárra, feltháma Njiredjházán s felméne Bodapestre, hol ül az ő thátjának Útvösnek jobbján, honnan leszen eljüvendő ithélni az eszlári élükh és hothak fhelett. Hiszek szent Fonthákban, hiszek edj khözönséges khözpanti irodában, a Solmosi Eszther felthámadásában, schachterek edjesülésében és az írük Rebachot. Amen.“

Füstkarikák.

— Miért szereti a zsidó minden gyümölcs közt az almát legjobban? Azért, mert az első zsidóaszszony az almával követte el a világon a legelső csalást.

Miért hivatkoznak a zsidók mindig a talmudra? Mert tudják, hogy az a világ előtt ismeretlen; sötét titkaikba pedig betekinteni nem engednek semmi ember fiát.

Mi különbség van egyik és másik zsidó bankár között? Az, hogy az egyik fényes nappal a főváros legelőkelőbb utcáiban úzi fosztogató mesterségét, a másik pedig a lebujsokban tartja a nasi-vasi bankot.

Miért vágják le a zsidóleányoknak a haját, ha férjhez mennek? Azért, hogy a völegény eladván azt, azzal is növelje a menyasszony hozományát.

Miért nem csapta ki Pauler miniszter a szemtelen Szabolcsi Maxi zsidót, a ki a sakter asszonyokkal a minap hozzá betolakodott, hogy szidja Baryt, s a törvényszéket? Hát azért nem dobta ki, mert Pauler tudvalevőleg nagyon jószívű ember s attól félt, hogy az asszony-deputáció „szónokának“ ülepe még ki nem heverte egészen ama kirugást melyben hazudozásai miatt pár hónap előtt a „Debrecezeni Ellenőr“ szerkesztőségétől részesült, mert a „szónok“ ur tudvalevőleg ugyanaz a Weinstein Miksa zsidó, ki a mult nyáron Önodyt és nejét is szemtelen rágalmával sértette, de midőn Clair Vilmos és Elek Mihály a tyükszemére hágtak, farkát behuzta és igazi zsidóhőshöz illő bátorsággal az általa kiállított nyilatkozatban maga magát hazugnak bélyegezte.

Honjodi Ábrohám dololja moghánok

von Madjar Hanzi.

Csak a Madjar Hanzi

A legény a résen!
Khitette mogáért
Az országjölésen.

Az egész zsidóság
Csudálkaztha rajtha,
Khülönösen phedig
Ilyen magam fajta.

Ott azthán van thalient!

Egész Útvös Károly! —

Hozzánk hajt a vizet

A maga malmáról.

Szherethek, az igaz,
Hojd dicsérte mincket,

Uzsoráról szóló
Ganasz thetteinket.

De ejd khis megjedzés
Moszháj thenni rája:
„Mért nem khüil nekhi a
Saját maga nyája?!“ ...

Maczesz.

IRODA-LOM.

IZROELITA és NEM IZROELITA MADJAROK.

Ira: Csacsády Iczig.

Jönjörü ez az enyém monka, a jönjörüségtől az enyém föl is meghosszabodja magát. Eredményezte ezt alapos szemlélődés s szemesség, azért szemtelenség tibb vadjon benne. Az adatokat gondosan jöjtögettem, hodj oly gondosan hajdan a tallut se jöjtögettem. Azért todok khimotatni benne, hojd semmi sem való ami való. Vadjon pedig benne e két alapfültét: Az izroelitben nincs semmi hiba, semmi bön. S hodj az izroelit nem tekinthetü jött-ment nép. Ezt hodj kisütöttem, edjedöl az enyém dicsőség, az enyim érdem. S ögy látszik, hodj velem be fogja mogát következni a „n a d j m a n d á s o k“ idüszaka Izroelben.

Ad vocem zsidó „hősök“.

Éz alkalommal csak egyet mutatunk be. Vitéz, hős és bátor. Aki a kard helyett használt esernyőjét inkább szétengedé töretni hátán, mintsem más birtokába juttassa azt. A hős neve: Dalfi von Ágravaló. Élő ember bizonyítja s az „Üstökös“ hogy most is nyakán viseli a kapott sebeket.

Tovább, tovább...

— Nánán nótája. —

Zúgjon szélvész, bőszerű fergeteg,
 Én azért csak tovább megyek...
 Ez a nyulbőr, ez a tallu
 Nem hagy időt pihenésre,
 S fülembé zúg a szó, melyet
 Táti hagyott örökségbe:
 Tovább, tovább...

Zúgjon vihar, metsző szélvész,
 A szívből a vágy ki nem vész,
 Mig nem lesz egy pár ezresem
 Száz perczentre kiadandó,
 S aztán ismét — mig azt szépen
 Megriratja goj halandó —
 Tovább, tovább...

Lesz két házam, aztán öt, hat,
 Amig a goj többet adhat,
 S amig a goj sohajtozik —
 Siratván azt százezerszer:
 Én nevetek és azután
 A százakkal, ezerekkel —
 Tovább, tovább...

A falúmat megszerezem,
 Nagyságos úr lesz a nevem.
 Az elpörölt „ösi“ jusban,
 „Ösi“ házban büszkén járok,
 S aztán ismét — bár szakadjon
 A fejemre minden átok —
 Tovább, tovább...

Meg lesz csálva, kit csálhatok;
 Megnyúzva, kit megnyúzhatok.
 El nem érhet a büntetés:
 Ha fizetni kell: fizetek...
 Meglesz még a nemesség is —
 S aztán ismét a mig lehet:
 Tovább, tovább...

Boldog leszek itt a földön,
 A sirókkal nem törődöm,
 Amit tettem, a lelkeket
 Nem gyötöri, nem furdalja, ...
 Elfeledek mindent, amig
 Lelkem a szó tovább hajtja:
 Tovább, tovább...

Csak megszánnak majd az egek:
 S lenn a sirban megpihenek.
 Kegyelmezzem aztán Plutó
 E büntelt szív-, léleknek,
 Mely nem ismert Istent, embert...!
 Most pedig hát, amig lehet —
 Tovább, tovább...!

Kéngöz.

Úgy fog cselekedni.

Zsidó uraság. Nü érti moga János? Én megfogadok magát khoecisnak, és fogok mogával becsoletesen bänni, ha szorgalmas, monkás és engedelmes leszi magát. Énnekhüm valtha mindig fűfültétel: a szorgalmasság, monkásság és engedelmesség. Ha phedig fogja ógy cselekedni, hojd keresztöl hágja a pharancsszó, akkhur nem fogok mogát meghütni.

János: Biztositom, nagyságos uram, hogy mindent épen úgy fogok cselekedni!

Beer Dániel életfilozófiai tételai a Beer Számi kis fiához.
Díjítja a herr van Bodl.

Khedves Zámileben, holjlál edj okhos thónács. Ha the az otczán láthod edj csaphat kholdos, hodj ha már khi nem kherölhetsz ükhet, khöldjél khüzejök a thied cseléd, ozhán odjad annak edj hósasz; meglásd, hodj adakhozónak tarthanak théged; otthon meg levonhatsz a hósaszt a cseléd bér-bül.

Zámileben! sahse fho-gadjad the zsidó csheléd, hanem mindhig sak kheresztinj. Mert látod khedves jermekhem! a kheresztinj csheléd szambathon is dholgozza, merth nekhi nhincs önneph; vasárnoph is dolgozza, merth okhor meg nekhd ninc önneph. És idj lesz nekhd minden héten edj noph rebach.

Robbanó brittanikák.

Katedrán.

T a n á r. Tudvalevőleg a bolond gomba oly mezei növény, mely alatt vészes, zivataros időben oly bogarak szoktak meghűződni, melyek maguk is bűdösek lévén, nem érzik a mérges gomba kellemetlen szagát. Kérem, — szól egy hallgatójához — definiálja már most röviden a mérges, vagyis bolond gomba fogalmát.

T a n i t v á n y: A bolond gomba nem más, mint a bűdös bogarak mezei ernyője.

Hol lesz a legzélszerűbb?

Egy falú érdemes előljárója, a városok módjára, lámpákat állítottak föl bizonyos távolságra a falu utczáin. A véletlen úgy hozta magával, hogy egy lámpát épen a Dávid korcsmája elé kelle fölláztatni.

B i r ó (Odahívja Dávidot.) Hallod-e Dávid, nem jó lenne ezt a lámpát oda a korcsma falába beerősíteni, mit?

D á v i d. Hát khérek szhépen főbiró ór, khinek khüll oszthán az a lámpás phetroleummal thartani?

B i r ó. Azzal te ne törődjél, Dávid, azt majd a falú látja el petroleummal.

D á v i d. (Örömmel.) A falú? Okhor khérek oláshan, én legzélszerűbbnek thortok ez a lámpa edjenesen odabent az enjim khorcsmában fhülláztatni.

Ostoba szolgáló.

Smüle kilicizálta N. uraságot ösi birtokából s bele ült a nagy birtokba.

Hamarosan ezután történt, hogy a szolgáló, kinek gondviselése alatt volt az apró jószág, beállit az ujdonsült urasághoz:

— Alássan kérem, nagyságos ur! tessék adni egy hatost, mert kis csirkék keltek; azoknak akarok kását venni.

— Micsada ostoba szolgáló maga, — fõrmed rá a zsidó, — azt gandálja, hodj a phénz az ablakhon dabálják be, hodj még arra is khöltstünk, amire nem moszaj; ott van az anyuk, hadd szaptassa ükhet.

A VIZIMALOM.

Magyar, gazda. (A molnárhoz.) Hejh, molnár uram, eressze meg már azt a vizet, hadd öröljem le ezt a kis buzámat. Ugy is régóta várok. Hisz úgyis annyira meggyújtotte már a vizet, hogy feltartani is alig tudja: még sem akarja forgásba hozni azt a kereket.

Molnár. Nem úgy megy az, gazd'uram. Ha ezt a vizet megeresztem: igaz, hogy leöröli a buzáját; de az is igaz, hogy ott azokat a szegény állatokat meg mind elsodorja.

Füstölő. Ne búsulj, magyar, tudja a molnár uram, hogy mit csinál. Feltartja azt a vizet. És azt a vizet addig tartóztatja fel és ezáltal addig növeli, míg egyszer nem fog birni a bösz hullámokkal. Ne búsulj, magyar gazda: Megöröled akkor a buzádat.

SZIKRÁK.

NE CSODÁLD.

Azt ne csodáld, hogy a jordánok nem eszik meg a disznót.
Hol láttad valaha, hogy egye eb az ebet?

KIMUTATTA.

Jókai, hogy költő, kimutatta multkor is ő azt;
Védvén a jordánt, költe reá sok erényt.

RÁKHEL SIRALMA.

Azt mondtam mindig a fíjoknak: Dalfi ne törjél
Házadnál soha a léha dhulogkherölöt.
És ő megfogadá szhovomat, mily rettenethesség!
Épen ez okból ő engemet is kihilüké.

TÉVEDÉS.

Osztoba embernek tartjátok Orrosi Kóbit;
Mégis már pankrót lenni tudott, de sokat.

Vaskezü.

Zsidó pártfogás.

Megtörtént biz az, hogy bármennyire pártfogolta is Kohn gabnakereskedő uraság Simsi zsidóját, mégis kiűzette Varga Gáspár uram, amúgy kívánsága szerint.

K o h n u r a s á g. Hát mit okharja moga, Gáspár gazda? G á s p á r g a z d a. Az urasággal semmit, csak a Simsivel van egy kis leszámolni valóm.

K o h n. A Simsivel? Nüs mhít okharja moga az enyim Simsivel? Majd meglátok én aztat.

G á s p á r g a z d a. (Nyakon teremti Simsit.) Csak ezt akartam. Tartoztam neki véle. Sokszor rászédett már.

K o h n. Mhít rászédte sokszor! Én megmotatok mogának, hojd, ha még ejdszer megüti az enyim zsidó, hát rendre fogok mogát otasítani.

G á s p á r g a z d a. (Még keservebb nyaklevest ad Simsinek.)

K o h n. (Kikelve képéből.) Nü, Gáspár ghazdo, ha még ejdszer ...

S i m s i z s i d ó. (Egy keserű pofát vágva, az urasághoz fordul.) Khérem alassan, ne tessék engüm phártulni.

PHOLITHIKI!

Van nekhem ház, thelek, phajta,
Nem is fháradoztham rajta,
Ugy phörölthem a mult nyáron
S nem adnám most semmi áron.

Maczesz.

A nagytáti nevenapján.

— Khellner, adjon edj pharción székel-gollás és hét tányér!

KRÓNIKA.

FEBRUÁR.

3-án. Palesztinában sem kell zsidó. Azt hittük pedig, hogy: „A nagy világon e kívül, nincsen számukra hely.“ — Még a „szülő-haza“ is megtagadja enfiat. (Nem csoda, Palesztina sem akarja, hogy földjét mind csupa svindlerék lakják.) Legjobban zokon vette azt azonban Pluto, mert neki fog meggyúlni a baja velük, ha ugyan az öreg Cháron hajlandó lesz őket átszállítani az alvilági folyón.

5-én. Zsidó magyar egyházi énekek. A budapesti izraelita hitközség megbizta Jainkef Kisset, hogy faragjon egy néhány magyar egyházi éneket neki. Tehát a nagy kultúnak eddig „énekei“-ben még nincs elég abszurdum.

6-án. A zsidók haladnak a magyarosodás terén. Azt újságolja egy lap, hogy a hődmezővásárhelyi zsidók között igen kevesen vannak olyanok, akik nem tudnak magyarul. S hogy a magyarosodás terén, újabb időben mekkora haladást tett ott egy zsidó egylet, mely régebb idő óta áll fenn, ékes jelét adta eszébe jutván ugyanis a hivatalos „Meghívókat“, „Einladungok kal“ helyettesíteni. Ime a magyarosodási hajlam.

7-én. Zsidó „hősök“. Budavár ostrománál egy Fischer nevezett, az elsők között volt, kik az osztrák golyók zápora elől lecsusszantak a falról.

8-án. Az angol hadseregben is vannak zsidó katonák Hiszen mindennek van — alja.

A „NEMEZIS“

vagy:

Iczig árendás szomorú sorsa,

avagy is:

Mint lett lozig árendás fiából rongyszedő?

— Kép a Jordán világból. —

Iczig saját elbeszélése nyomán.

Irta: NYAKTILÓ.

táti nemzethiségi fiáját föl thodná vinni Ábrohám atyánkhöz, de mint edj okhos „einer von unsere Leut“ thodik azt, hodj valamint a khülső czim, ógy a származás se nem ér semmit vagyon nélkül. Ott kezdem tehát, hodj az én táti edj igen becsületes ember megvaltha mogának.

Nekhem, mióthán edjetlen fia voltham, najdszerő nevelést szándékozta adni. E czéltől fhelvitte engüm a várusra, azt mondtha, ott jobban thodik thanóni, mint fhalón. A mi azt illethi, én meg is thanóltham nemsukhára ógy a pénzét elkühteni, hodj edjisz csak az én dóságilag atyám is azthat mandta: Nü, Iczigleben, ülég lesz a tanulásból, jere haza. És ógy lette. Most az én atyám kezdthe engüm thanítani a khurcsmároságra, hodj mikép khell kimérni thübb viz, mint bor.

Öszintén mondva, nekhem az nem thetszett. Nem, mert az én najdrathörő lelkhem nemeshebb fhoglalkozásra vágyott. De mióthán a sors ő najdságának thetszette magát ógy intézi, hodj az én atyám sokhá nem halta meg, így nekühm khüllött soká várni, míg az én najdrathörő vágyam érvényesíthetém. Mióthán tehát ez sak időt vett igénybe, a sak idő alatt sak mindenféle forcsáság is jött elő moghát.

Kölonösen, mert szerelmi bozogság jötörte engem najdon goj lány otán s mint mindentűt ógy itt is otólért a büntetés azokért, amiket a gojok ellen tettem.

Edj ideig csak thürtem, de végre is djözött a thermészet. Ami azt illethi, már ekkor meglehetőss fess jerek voltham. Volth szép kürszakállom, a bajuszom meg pláne akkor khezdet nőlni. Arczom is orrom leszámitolásával meglehetőss csinos volt. Sze-meim pedig már najdságuk khüvetkezében is óri származásra motattak. Denique! csak még főleim lehetet volna khicserélni, hát valóságos szivhódít letthem volna. Nü! de gandaltam, a mit a thermészet megtagadott — phótolja a pénz ...

Valtha az én thátimnak edj najdon szép goj schiksl, a ki már régótha az én szemembe thünthe magát. Hozzá járult ehhez, hodj amint észre vetthem a schiksl nem is idegenkheide thölem moghát, a mit onnan gandaltam, hodj a schiksl mindig nevette rám, ha elment mellettem. Itt tehát lesz g'schäft, gandaltham, csak alkalomra khellett várnom. Nemsukára az is lett. Szüleim elmentek vásárra és én magam maradtam a schikslvel.

Elöbbről vett thapasztalatom fhultán bátran menthem és menthem és megakartam ülni. De most nem mosolyogta megék, hanem e helyett elthaszította engem és olyan forcsa szemek csinált, hodj én csak bámoltam.

— Mit akar maga Iczig? — kérde.

— Hát ... hát tudja maga Lizi, meg akarok mogát ölelni, mert az örüllőség szerethet mogát, — mandak én.

— Én meg mogát a cshömörléisig djülölök, — mondja ő.

— Mit? — mandak én, — moga engem djülöli, hát mért nevethe mogha réam mindig, (itt megint elkhedzett nevetni a schiksl, mert olyan szép majumphofa még soha se nem láttam, mint a mogáé, thodja!)

Engemet elfothotta a méreg. Csak azért is meg khell lenni, gandaltam.

— Thudja moga Lizi, — mandok neki szelidséget motatva, — most nincs mentés, moga muszáj engem szeretni. De ledjen maga okhos Lizi, ha fhog engem szép szerével szeretni; khapsja 50 kr., de ha nem, akkor fagok magát érvel is rá birni. Moga hiába fogja khibálni, mert nincs itthon shenki, én meg csak fogok erősebb lenni, mint moga. Ledjen hát okos, Lizi.

— Na jól van, — mondja ő, — ha gandolja, hát próbálja meg, de thodom, meg fogja emlegetni azt a naphot, mikhor akart moga kheresztény leány megcsókolni.

Erre a schiksl olyan phositurába helyezte moghát, hodj sokháig nem merthem réa nézni. Ott állt mint edj démon.

Phersze, most már elismerem, hodj edj khicsit vakmerőség volt thölem ez a kívánság, de lát hiába. Az életnek azon korát élthem, melyben az ember azt gandolja, hodj minden rózza az ő számára virulja. Én is azt gandaltam, és ezért akartham a schikslt erővel szeretni. Nü, de viselem is ám csatthanos djümböcsét annak a szerelemnek! Edj darabig csak nézthem a leányt, végre azt gandaltam, hodj hisz az csak leány, én meg legény vadjok, és e gondolat adott nekhem báthorság — és edj pillanat alatt átkharoltam őt. Mielőtt azonban megcsókolhattam volna, olyan phafant adott, hodj testvérek khüztött felért öttel. Mikhurra haza jött a táti a vásárról, fogfájás ürügye alatt fel khellett kötni az arczomat.

De még az nem volt ülég! A schiksl fel kapta a sóprút és azt mandja:

— Na! jere ide zsidó, ha van kurázsid!

Thübbé nem valtham khépes kiállani azt a rettenethes arczot, melyet réam csinált, hanem kénytelen voltham a másik szobába menekölni. Onnan azthán csak akhor jüttem ki, mikhor a schiksl majd megpuklatta mogát nevetésébe odaki.

Esthe, mikhor a tháti megláttha az én feldagadt khépe-met, iszanyuan megijedt. Orvost akhart hivatni, de ez nem volt. Így thürtént, hodj utóljára edj gaj faghuzót hivott a tháti. Gatt gerechter! mit érezthem én akkor, mikhor ez a gaj eljütthe az én fagamat kihözni, akhinek semmi baja sem valtha. Azt phersze nem mondhatom meg, hodj miért fháj a fagham. A tháti meg félt, mert azt mondta, hodj ebbe bele is halhatok, mert ógy mond, ebből khövetkezhetik difirithisz, khólíka stb. Abból pedig azthán senki se lesz khépes kijóyítani, és ő kire hagyja roppant vagyonát. Nem voltha tehát egyéb hátra, mint szépen alvetni magamat a möthétek. Pfuj! hodjan borsódkh hátam még most is, ha rá gondolok. Oda ülthettek edj székre, a szoba khüzepire. Azothán az a faghuzó goj hátra khötötte khezimeit, a tháti meg megfhagott, hodj le ne essem. És okhosan volt, mert ha meg nem fognak, bizemossan leessem. Szemeim elsötlettedtek, nem látham mást, — csak a schiksl, — a ki kárörvendő khaczagással nézte az én marthiromságomat. Nem thodom, hányszor ugrott le a fhogó róla, míg khivette, mert ekkor már nem tottam khitarthani — elájoltham ... Mikhor felébredtem, ágyban valtham, és a mellet a tháti meg a mámi jajgathattak. Sokháig örizthem az ágyat, még följóyoltam. Volt időm, hodj számot vessek magammal és el is határoztham, hodj az illföle thervekről edjzser és mindenkarra lemandok.

Azongan nemsukhára óra thapasztaláni khellett, hodj hiába határoztham el. — Nemsukhára a thátim elkühtött az én nojdbátyámhoz, a ki edj vidéki városban lakhott. Nü mast, gandaltam, itt csak lesz alkalom. Elöször is elmenthem edj asszonyhoz, a ki rekommandirozta edj leány. Ez elvezette engüm az tivé lakásra. Mikhor oda érthünk, elvezethe az edj szobába, a hol valtha három goj. Nekhem az mindjárt nem thetszette, de már ott valtham. A leány khimegy, azt mandja, mindjárt vissza jövi moghát. Én csak vártham — vártham, de a leány nem jötthe vissza. Látták, hodj nyugtalan vadjok, azért feláll az edjok goj, oda jövi moghát hozzám és azt mandja:

— Na jákhez, van-e pénzéd?

— Miért khérdi az ő? — mandak ijedve.

— Hát azért, hodj ha van, ad ide széphen.

— De hiszen én nem thartozak az órnak, — mandak ijedve.

— Na, de ez már mast mindedj, thodod Mózsi, — mandja ő, ha thartozol, ha nem, thezért most oda adod, mert ha nem, akhor majd elvesztek mi.

Erre oda léphett a másik khé goj is és khezdetek engüm khifosztani. Én akhartam kiabálni, mert az edjok goj azt mondja:

— Cshitt zsidó, mert mindjárt meghalsz!

És erre auwe! edj phiszthalt thartotta a fejemnek. Nem merthem thübbet szólni, hanem nézthem nyogodtan, hodjan foszthanak meg pénzemből, a mi nem khvevesb mint 200 florin valtha, megfoszthottak azután engüm óráthól, djütrümtül stb. Mikhor ez megvaltha, — beküthöttek szememet és azt mandják: No, mast jere zsidó.

Szó nélkül engedelmeshedtem. Elvezetthék sak ajthón kheresztől. Végre a szabadban valtunk. Mikhor itt is sak thekervényes utakon át vezettek, azt mandja az edjok goj: ugorj zsidó. Én szót fagadva ugrom — és hupsz ... nyakig vadjok a sárba.

Mire a szemeim ki thudtam bontani és magam kiszabadithani, a gojok nem valthak sehol. Az iszonyú sütéségnél egyebet nem láttam. Kheservesen sirtam, még oszt mérges is val-

tham. A vizes, sáros ruha hidegett is. Elkhezdttem szaladni a város felé. Itt aztán nem futhottam tovább, mert megfagtak, azt mondtak, hodj örült vadjok. Hiába mandtam, hodj ellopták a 200 florintomat, annál inkább rám fagtak, hodj örült vadjok és bevittnek a kórházba, ahunnan aztán csak másnap mikhar edzszer najdbátyám eljütte érthem, csak udj cseszthettek khi. Gatt über die Welt! Csak hodj az elethe meghadjták! mondta a najdbátyám. De ez nem nyugtatta meg engem, mert thudtam, hodj az én otyám engem igen szerethi, de a pénzét meg még jobban szerette. Végre najdbátyám, a ki najd khereskedhü valtha, elválta, hodj a kiedjézet az atyámmal és khüzhem elvállalja. Addig phedig, mig ez meghürténik, ott maradok nála. Phümpás terv volt ez! tetszette nekem nadjon.

Valami khét hónapig valtham itt már, mikhar edzszer khapok edj fekete phücsétes levelet. A tháti meghalt! Roszul esett ez a hir, — de mégis némi vigaszt nyujtott az a thudat, hodj most nem khell félni az én thátimtól, és hodj gazdag vadjok.

Minjárt azotán nemsukára útnak indultam legott haza felé. Haza érve khérdek az én mámim, mi okhozta az én khedves thátim halálát.

— Aj-váj geschrien! — mandja ű, — bár csak the letthél valna ithun.

— Miért? — khérdek én.

— Mert hát akhor tán a tháti mast nem volna meghalva.

Azothán elbeszélte, hodj nem régen itt mulatotta Phürge Matyi, meg a Harmat Laczi, de nem valth phénzüik. Thodta ezt a tháti jól, de nem merthe nekik mandani, hodj nem ád bort, mert thodod, hodj micsada fizekék azok...

— Persze, hodj thodok, csak tovább, — mandak én.

— Edzszer a tháti mégis mandja nekikh: The Laczi, thán már ülég is lenne az ivás?

— Micsada! — mandja ez, mire baltájával akhurát üthött

az asztralra, hodj én azt gandaltam a ménkü ütött oda. — Bort ide, zsidó! — ordítja, — mert leszelék.

Látja a tháti, hodj idj nem baldagul velük, tehát edjet gandal, azthán azt mandja:

— Thodja mit Laczi?

— No mi kell? — mandja az úgy félvállról.

— Hát thodja Laczi, mogha edj bhücsületes szegény le-gény, meg a Matyi is, azért thodom, hodj nem khivánják a szegény Iczig kárát.

— Micsada! — ordítja ez, — hát khivántam én a the khárad, zsidó? Nem fizetthem-e meg mindig a borodat?

Erre edjet megphördülte a baltha feje thetején. Én azt gandaltham, mindjárt vége lesz a thátinak, de csak az asztralra öttét.

— No no, csak lassan, Laczi, — mandja a tháti, — várja be, mit mandak.

— Na hát csak ki vele, a ki najdapád valt, — mandja az.

— Hát thodja mogha Laczi, mogha edj báthu legény, meg a Matyi is, azthotat thudok, menjenek hát el, lopjanak edj tehenet, én azt megveszek és levágok, nem fagja megtudni senkhi sem, akhor aztán lesz bor ülég.

A khét zsvány összenézett és azt mandták: Lesz tehen Iczig még az éjjel. Ezzel kiitták borukat, és elmenthek.

A tháti ülégedetten mosolyogta és mandja:

— Nü, Mütterleben, was sogst dü zü diesem Geschäft?

— Nem thodok semmit, — mandak én.

— Én azt mandam, — mandja a tháti, — hodj ez a khét fizkő megtartja, a mit megfogad, akhor phedig lesz rebach.

Még alig fekhüdtünk le, mikhar edzszer csak zügréthi valaki az ablakhot.

— Khi az? — khérdi a tháti.

— Khelh fel Iczig, itt a tehen, elhoztk.

— Jól van Laczi, mindjárt kimegyek, — mandja a tháti.

Khiment. A tehen már oda valt kütve a hol le küllött vágni. Szép khüvér schweitzer fajtha valt, nadj fekete futtkokkal.

— No Laczi, mogha derek jerek, meg a Matyi is, lesz bor ölég, mandja, mit kóstál a tehen?

— Hát Iczig, — mandja az, — anyni bort adsz, a meny-

nyit megiszunk reggelig, elengeded a mivel thartozunk, azothán adsz még 50 forinthot.

— Ah! Laczi ez sak lesz, thodja, ülég lesz 80 florin.

Lássá, mogha ugysen thodja másnak eladni, meg azthán én sem nyerek ám rajta, thodja... csak hodj thodja magoknak is éni khell, thodja.

— Ha nem adsz 50 forinthot Iczig, akhur jó egészszéget, majd oda visszük, a hol megveszik. — Oldozni khezde.

— Nü csak ne balandazzan khend Laczi, itt az 50 florin, azthán idjék khendtek, a bor árát meg majd lethörölöm.

A khét zsvány ivott reggelig, még a földre ünthözték a bort, én meg csak hordtam nekikh. A tháti meg ezalatt levágta a tehenet és széphen eltranszizotta a húst, meg a bürt is elthette, hodj meg ne thólálják, ha kheresik.

— Nü, Mütterleben, — mandja nekem a tháti, — csak adj nekikh bort, 50 florin tisztá rebach, az a tehen mégéri 100 florin.

Mikhar reggel lett, a khét zsvány elment haza, a tháti meg ülégedetten mosolygott meg én is. De nem sukháig tartthott az öröm! A schiksl felkel és meg akharja fejni a tehen, és az nincs sehol. A tháti is meg én is szaladunk nézni — nincs tehen...

— Gatt, oda vadjunk, — mandak én.

— Khodus vadjok, meglopthak! — khiabálja a tháti.

Elmegy nézni a bürt, a kit levágott, hát csak hodj a gotha nem ütötte engem is meg, a tháti is — az a miénk tehen büre vált... Ájváj! oda valthunk. Azok a zsványok ellopthak a mienk tehen, azotán befestettek khorommal és ojra eladták azt nekünk.

Iach werde meschügge, — mandja a tháti és khezde az tivé haját tépni. — Mast már mit csináljak velök, — mandja, — ha fuladom, magam is bojba djüvök.

Én láttam, hodj nadjon rosszul van, mandtam nekhi fheködjel le; ő szót fogadta, lefekhüdt, és nem is khelt ful thübbé.

— Hát miért nem thodatták azt velem, mikhar már betheg valt a tháti, — khérdek én.

— Mert azt mandta a tháti, khár azért az üth krojczár-ért, a mit a phóstára khüll fizetni.

Mikhar nekem a mámi elmandta, engem is elfogta a kheresüség, a tháti illetén sorsa fulött, és sirtunk mind a khetten.

Nemsakára eptán a mámit is, mert nadjon khüvér valt, megöthötte a szél és én mogham maradtam. Mast hodj én a gojok elől meneküljek, (mert azok mindent meghthodták, a schiksl mindent elmandta,) elhorzolkodtam Bodaphestre Udjis réghen ez valt szándékhom! Khibérelthem moghamnak szép lokhá.

Ozszorádkodtam. Vettem magamnak Loose és játsztham a bhörzén. Edzszer csak bekhüvetkezett a „Krach“ és én meg-boktham thükéletesen. Idj nem maradt edjébb hátra, mint ojra fhalóra menni és ott khezdeni, a hol sak-sak eszthendüvel az én tháti khezde, — a rongyszédésben.

Igy letthem én rongyszédü.

Ime! elmandtham a szomorú thürténetet, és én a thárad-ságért eléggé leszek juthalmazva, ha azt az újabb orthodox nemzetség átolvassa, és phéldámon, még az én tháti példáján okul, hodj udj ozhán a Khagalnak méltó hive ledjen.

A nagyváradai „Ezion“ templomban.

Á r o n. (Imádkozik.) Fekete lajbi, sárga lajbi, ajbi, gajbi, majbi! Hep, hep, hüp, hep! Phüh, pfüh! (Nagyot kóp.) Gatt! miljen djönörty styl ez a talmud. Egészen el vadjok magamat bővölve! (Tovább imádkozik.) Fekete lajbi, sárga lajbi, hep, hep! A legjobb keresztényit öld meg! Phüh, pfüh! (Tüze jön, kiránt a csizma szarából egy sakterkést, s elszalad. A mint a templom — helyesebben „disz“ köpölada, — aajtáját beteszi, azon egy „hivatalos“ hirdetmény ötik a szemébe, s olvas:.) „A khi legfeljebb folj februhár 18-ig ahz egyházi adóth bhe nem fhüztethi, ahz haladkhéthalanól meg exekválthatik. Dr. Kohut! (Áron felordit:) Ah, Jehova! Mi baldagak vadjunk, mienk az egész országh! — Daktar K o h u t még a rituális djilkosságra is adót vet! Viváth, héch! Itt a Messias! (egyszerre a „gyepszéire“ rohan „szüzte“ keresni.)

MALHEUR.

Egy jakhecz dáma,
Selyem ruhába,
Kifestett arczczal,
Puderes hajjal,
Vendég mellekkel,
Glacé keztyűvel,
Kicsiket lépve,
Halad előre.

Egy s é m i arszlán,
Czvikkerrel orrán,
Magas kalappal,
Fodrozott hajjal,
Sárga mellényvel,
Zöld esernyővel,
Szűk topánkába' —
Siet utána.

Midőn elérve
A s é t a t é r r e :
Bemén a dáma
A czukrászdába :
Ő is belépett,
Mily nagyot nézett? !
Ki volt a dáma? . . .
Hát — a mamája!

Dr Gágász.

A zsidóiskolából.

Nem hagy hátra neki semmit.

T a n i t ó. Nü jerekek, ki mandja meg neküm, hojd ki hasonló a történelemben a Filip, a macedoni királhoz, a ki valta allan dicstü, hojd a félvilág birtukába szerezni akarta. A mikar is az övé jerek, az Alexander nadj, azt mandta: Ha tiéd sinálod az egész világ, mit fagsz neküm hátra hadjni?

K ö b i j e r e k. Az enyim táti, aki szinte vadjon allan dicstü, mahulnap birtukába keröli magát az egész falu és nem hadja hátra neküm semmi megszerezni való.

Erősebbet vegyen.

T a n i t ó. Te Dalfi, miért nem rajzolsz? Vadjon hol a te lineád?

D a l f i. Theczik emlékezni, tegnap soszkáltam a jegen mogomat s a tanító ór elthürte rajtam. A táti is haragudta magát azért.

T a n i t ó. Igen? az már más! Mand meg a tátinak, hodj máskur neked vedjen erősebb lineá!

A mult számunkban közölt „Tejtörő“ megfejtésének hátráideje február 25-dike. A helyes megfejtők közt a „Külföldi regénytár“ teljes évfolyamát sorsoljuk ki.

Botond. Az ékes zöngemény papirkosárba került. — **Piszkafa.** Van benne némi gondolat, mely jobb kidolgozásra lenne érdemes. — **ReIII.** Alig akad benne, itt ott némi figyelemre méltó. Egészben véve pedig egyik sem használható! Rég' elkoptatott dolgok már ezek. Jobbakat kérünk. — **D-ry.** A „Zsidó-nóták“-at nem közölhetjük. Jó és új adomákat mindenkor szivesen fogadunk. Ez a beküldött gyenge. — **Zuzár.** A kép-tárgy nem jó. A „zsidó mars“ és a „khóser dal“ még sok kívánni valót hagy hátra. Az „adomák“ közül egy-kettő teszi. A „vers“ alkalommal. — **M. lozig.** Az első jön. A másodikkal találkozhat a régi, régi kalendáriumokban. — **Csutura.** Csak minél gyakrabban. — **M-r I-s.** A beküldött kis „jelég“-t olvastuk. Mind ilyen nagyszerű? Abban az esetben elég volt ennyi is onnan. **N-ó.** Egy sikerült. A többi nem használható. — **Valaki.** Csak a „leczke“ után nézni, mert különben a „babér“ helyett — szekundát kap. — **L. S. (Nyitra.)** Üdv és testvériség! Levél ment. — **K. S. (T.-Beő.)** A „Hazánkhoz“ című költemény tehetségre vall; hosszadalmassága miatt azonban nem közölhető. Az apróságok, különösen az „epigrammák“ pompásan füstölnek. „Határozott“ válaszuk pedig az, hogy az ily „alkalmatlankodás“-nak mindenkor a legnagyobb örömmel nézünk elébe. Üdvözet! — **Khóbi sakter.** Bizony az újabb metzetek nem valami éles sakterekesek vallanak. Tudja'ön azt találobban is forgatni. — **Kolman Gy.** Az első kérdésre válaszuk: nem, a másodikra: igen. **Több kéziratról s levélről jövőre.**

„A sors játéka“ című beszély- és rajzkötetre hirdet előfizetést. A c s G é z a fővárosi hírlapíró, lapunknak régebbi dolgozó társa. A beszélyek és rajzok nagyobb része a fővárosi és vidéki tekintélyesebb lapokban már megjelent, s úgy zamatos magyar irányuk, mint élelkségük a szerző tehetsége iránt figyelmet keltettek. Ajánljuk olvasóink figyelmébe. A kötet ápril végén hagyja el a sajtót. Előfizetési ára 1 frt lesz, mely szerző nevére cimezve Lipótvárosi templombazár 45. szám alá küldendő. Gyűjtőknek 6 előfizető után tiszteletpéldány jár.

Istóczy Győző országgyűlési képviselő szellemes „12 röpírat“-át melegen ajánljuk t. olvasóinknak figyelmébe. Olvasóink csak akkor láthatják a legteljesebben, a legtisztábban feltüntetve a jelenlegi állapotokat, ha e gonddal szerkesztett füzeteket — a melyek a magyar antiszemitizmus valódi iskoláját képezik, s tulajdonképen az antiszemita mozgalmat viszik, — minél jobban megismerik s minél behatóbban tanulmányozzák azokat. Hogy erre alkalom nyíljenk mindenkinek, az előfizetés is a lehető legkedvezőbb árra szállítottatott le, mint azt a borítékon álló előfi. felhívás mutatja. Igen felhívjuk reá olvasóink figyelmét, mert csak akkor érjük el a kívánt sikert, ha e füzeteket, melyek az ügyet kimerítően tárgyalják, nem mulasztjuk olvasni. Ha azt, mit mi humorral adunk elő, olvasóink mint komoly themát is megismerik, melyre a „12 röpírat“ a legkedvezőbb alkalmat nyújtja, mi sem fog hiányozni, hogy a zsidókérdésről teljes ismeretek birtokába jussanak.

Főmunkatárs: HOLLÓ.